

Sygn. akt II KK 403/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 8 listopada 2022 r.,

sprawy J. S. skazanego z art. 278 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ka 161/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 772/21,

na podstawie art. 431 § 1 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 i 3 k.p.k. i art. 432 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego;**
- 2. zarządzić zwrot skazanemu uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych);**
- 3. zwolnić skazanego od wydatków postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony to, że w okresie od 13 czerwca 2020 r. do 18 czerwca 2020 r., daty bliżej nieustalonej, w miejscowości B., województwa [...], po uprzednim wykoszeniu działki rolnej o numerze ewidencyjnym [...], dokonał zaboru w celu przywłaszczenia biomasy wartości 12.000 złotych na szkodę M. C., to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 772/21, Sąd Rejonowy w Zamościu uznał oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k., przy czym ustalił wartość

przywłaszczonej biomasy na kwotę 2.240 zł - i za ten czyn na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej dziennej stawki na kwotę 10 zł. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby i na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 2.240 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody; na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od tego wyroku, Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ka 161/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1/ art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez przekroczenie przez Sąd II instancji swobodnej oceny dowodów, polegającej na uznaniu za wiarygodne jedynie części dowodów tj., zeznań złożonych przez świadków L. J., M. C. i I. B., z jednoczesnym pominięciem wyjaśnień oskarżonego oraz dowodu z dokumentów, tj. zaświadczenia UM w Z. (dokument z dnia 3 lipca 2007 r.), wskazującego na inny skład osób reprezentujących Zarząd Wspólnoty Mieszkańców Wsi T. (zwany dalej „Zarządem Wspólnoty”) w okresie przed zawarciem umowy dzierżawy z dnia 15 kwietnia 2010 r., oraz zaświadczenia Burmistrza Z. (dokument z dnia 27 października 2017 r.) wskazującego zakres podmiotowy osób wchodzących w skład Zarządu Wspólnoty na dzień wydania zaświadczenia, tj. w okresie 7 lat po sporządzeniu umowy dzierżawy oraz po upływie minimum 2 kadencji przewidzianych dla członków Zarządu Wspólnoty;

2/ art. 170. k.p.k. art. 172 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. - polegające na oddaleniu wniosku dowodowego i niedopuszczeniu do przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy M. C., a osobami wchodzącymi w skład *quasi* Zarządu Wspólnoty,

w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, iż istnieją poważne wątpliwości odnoszące się do umowy dzierżawy, okoliczności jej zawarcia oraz jej ważności i tylko przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy w/w osobami mogłoby te sprzeczności wyjaśnić.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Na mocy zarządzenia Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 27 czerwca 2022 r., sygn. akt II Ka 161/22 (WKK 16/22), kasacja została przyjęta na podstawie art. 530 § 1 k.p.k., jako odpowiadająca warunkom formalnym (k. 8 akt SN). Skarga ta wpłynęła do Sądu Najwyższego w dniu 9 sierpnia 2022 r.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Rejonowej w Zamościu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

W dniu 29 sierpnia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy skazanego J. S., w którym obrońca cofnął złożoną kasację (k. 24). Wskutek wezwania do przedstawienia zgody skazanego J. S. na cofnięcie kasacji z dnia 31 sierpnia 2022 r., obrońca przesłał taką zgodę (k. 28-29).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Ponieważ kasacja została prawidłowo cofnięta, zaś w sprawie nie zachodzą uchybienia, o których mowa w art. 439 k.p.k., ani przyczyny wymienione w art. 440 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie, zarządzając zwrot wniesionej przez skazanego opłaty od kasacji na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. Na marginesie należy jedynie stwierdzić, że z uwagi na ograniczenia we wnoszeniu kasacji wynikające z art. 523 § 2 k.p.k., przedmiotowa kasacja i tak musiałaby zostać pozostawiona bez rozpoznania na podstawie art. 531 § 1 k.p.k., gdyby jej nie cofnięto.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k. zwolniono skazanego od wydatków za postępowanie kasacyjne i obciążono nimi Skarb Państwa.

[as]